

והעיקר: לא לפחד כלל!

הם יודעים שאסור להם להיכנס לעימות עם צה"ל, שווה שטות ממדרגה ראשונה.
 הם יודעים שאסור להם לגלות לציבור בטרם עת את פרצוכם האמיתי, פרצומו של הרב גינזבורג מקברייסוף.
 הם יודעים שכל אחר מן המעשים שהם עושים עכשיו — מעשי הרצח, הפוגרומים, הוצאת תגיו יהיו נאציים, ההשתוללות וההתעללות — מרחיק מהם את המוני ישראל, ומבודר אותם.
 הם יודעים שזה אסון מכחינתם.
 אבל אין להם ברירה.

אין להם ברירה, מפני שהם קוראים היטב את הכתובת של הקיר.

הם יודעים כי האינתיפאדה שינתה לחלוטין את המצב. נוצרה בעולם מציאות פוליטית חדשה, שכולה לרעתם. העם הפלסטיני מהווה עכשיו גורם בינלאומי חשוב, וכוחו המדיני עולה כהתמדה. הדיווחים היומיומיים על הוועות כשטחים הכבושים (וביניהם, במקום בולט, הוועות של המתנחלים עצמם) משנים את דעת הקהל, בצורה שתכריח את הממשלה לפעול למען פיתרון מדיני, וכל פיתרון מדיני יביא, במקרה ולא במאחור, להקמת מדינה פלסטינית. המתנחלים מרגישים ששום ממשלה ישראלית לא תוכל לעמוד, לאורך זמן, מול הלחץ העולמי, מפני שגם דעת הקהל בישראל עצמה משתנה בשקט ובהתמדה.

הציבור מתחיל לתפוס שאין פיתרון אלא היסר דות מן השטחים האלה, ורבים מתחילים להתגעגע למצב כזה, בבחינת, "ברוך שפטרנו".

תומכי המתנחלים בישראל יכולים לברכר על "חיסול האינתיפאדה", כאילו היה זה מיבצע טכני שמישהו סחך לתת את הפקודה לעריכתו (כפי שליגלג הרמטכ"ל). המתנחלים עצמם, החיים יום־יום במציאות הזאת, יודעים שזו שטות. הם רואים מולם עם גדול ומאוחד, המוכן לסבול בלי גבול למען קיומו הלאומי. מלבד המטרופים ביותר, ששום קרן־אור של הגיון אינה חודרת אל תוך מוחם האטום, יודעים כל המתנחלים שגם טבח של אלפי ילדים פלסטיניים וגירוש רכבות לא יעזרו, אלא להיפך.

המתנחלים יודעים שהמאבק שלהם אבוד, ועל כן הם פועלים כפי שהם פועלים.

נגזר עליהם להתנהג בטיפשות, והם עושים זאת. הם הפכו האויבים הגרועים ביותר של עצמם.

אשר הם רוצחים כדם קר ילד, הם מצטיירים לעיני הציבור הישראלי כעדת פושעים. כאשר הם יורים בחמור, הם נראים כמטרופים.

כאשר אומר הרב גינזבורג מקברייסוף ש"דם יהודי ודם של גוי זה לא אותו הדבר", זה נשמע באוזני רבים במדינה כתועבה. כשאותו רב, מרדיכס של הפוגרומצ'יקים מקברייסוף, זועק כי "חוקים שנודעו למילחמה כאייבי" מפועלים נגד יהודים, הוא חושף עולם רוחני מעוות, שבו אין מקום למדינת חוק.

הם רחוקים מאוד מלהיות, "בחורים מצויינים". פאר החברה תלוצצית. יצא המרצע מהשק. כוחם של המתנחלים תלוי כולו במימדי התמיכה הציבורית שהם זוכים בה. נגזר על המתנחלים להביא בעצמם לאובדן כל תמיכה, מלבד פלג זעיר בקצה של הקצה.

מוכן שאסור לזלזל במתנחלים. הם יכולים עוד לגרום לצרות צרות. בגבור ייאושם, הם עלולים להרוג גם את מתנגדיהם מבית.

אבל אין הם מהווים סכנה לאומית. המוקשים האלה מתפרצים מוקדם מדי, באשר אינם יכולים לגרום לנזק רב.

יש סכנה אחת שמפניה יש להזהיר. המתנחלים עלולים להסיח את הדעת מן הסכנה האמיתית.

נח להטיף נגד המתנחלים, ולהתמקק מן המאבק האמיתי. אפשר לתקוף במצפון שקט את מעשי־הוועיה של המתנחלים, ולהתעלם מן "החריגים" המבוצעים עליידי לובשי־מדים, בתוקף פקודות בלתי־חוקיות בעליל. אל ישמשו המתנחלים אליבי להשתמטות. לא הם היריב העיקרי במאבק הגדול על דמות המדינה. היריב האמיתי נמצא בקריית־הממשלה בירושלים, לא בקריית־ארבע.

בזמריאנג

כי "תנופת ההתנחלות" קידמה את האינתיפאדה בכמה וכמה שנים גורליות.
עכשיו לכורים המתנחלים באינתיפאדה.

ללא המתנחלים, היו פני האינתיפאדה שונות מאוד, וכך גם תגובת צה"ל.

דווקא הימצאות המתנחלים בשטח, כאיים בירידים בים הפלסטיני, מאפשרת לאינתיפאדה לקר בוע את קצב המאורעות.

המתנחלים צריכים לנוע בכבישים. אין הם יכולים להסתגר בהתנחלויות, כי שם אין כלום: לא עבודה, לא מוסדות־חינוך מקומיים (אלא במרכזים הגדולים), לא מרכזי־קנייה. כל מכונית של מתנחל ככביש היא יעד לאבנים ולבקבוקי תבערה.

כך הפכו המתנחלים לשבויים. הפלסטינים

יכולים להפוך את חייהם לגיהנום, וכך לקרוע את רמת האירועים.

גם צה"ל סבוי. אין לו ברירה אלא להגן על ההתנחלויות, על המתנחלים ועל תנועתם ככבישים. זה מרתק כוחות גדולים, מתיש את המדינה ופוגע קשה ברמת הצבא. מי שאומר כי המתנחלים הם "מעמסה" ביט"ח חזנית, מקטין את ממדי העניין. ההתנחלויות הן אסון ביטחוני. הן מהוות את אחד הגורמים החשובים להצלחת האינתיפאדה, דלק למרורה.

צלחת האינתיפאדה מאיימת על עצם קיומו של ההתנחלויות. המתנחלים יודעים זאת היטב. מי שסבור כי ההתפרצות הנוכחית של המדינתחלים נובעת מהרגשה של כוח וביטחון עצמי, אינו יודע מה הוא שח. זוהי התפרצות גדולה של פחד, זעם, תיסכול ויאוש.

המתנחלים הם קנאים, ויש ביניהם לאימקט מטרופים. אבל הם לא טיפשים.

אינני חושש מפני המתנחלים. לא מפניהם ולא מפני תומכיהם, אנשי הימין הקיצוני. אני יודע: הפחד הזה הוא עכשיו IN. אינני מתכוון להצטרף לאוסנה זו.

מעשיהם מעוררים פלצות. בפיהם תורה נתעבת. הם יורשי התקופות השחורות ביותר בתולדות עמי־ישראל. ובכל זאת, אינני חושש מפניהם.

הסיקריקין לא ישתלטו הפעם על המדינה. לא תהיה כאן מצדה שנייה. לא תהיה מילחמת־אחים נוראה, כמו שהיתה בין החומות של ירושלים הנצורה.

המתנחלים הם אפיזודה חולפת. והם יודעים זאת.

אשר אך החלו ההתנחלויות, אחרי מילחמת ששת הימים, הוזהרתי את הכנסת שכל התנחלות כזאת היא מר־קש בדרך לשלום, וכבוא היום יהיה צורך לפרק אותה. וכל חייל קרבי יודע, חוספתי, שפירוק מוקשים הוא מלאכה בלתי־נעימה מאוד.

נא לזכור: ההתנחלויות קמו בימי שילטון המערך.

ראש־הממשלה לוי אשכול פתח בתנופת ההתנחלות בגדה המערבית. סגן־ראש־הממשלה יגאל אלון היה הפטרון של הרב משה לוויןגר בתברון, ויום את הקמת קריית־ארבע. ראש־הממשלה גולדה מאיר ויועציה, ישראל גלילי ומשה דיין, הרחיבו את מעגל ההתנחלות. שר־הביטחון שימעון פרס הוא שהקים את ההתנחלות הראשונה כלב השומרון, וראש־הממשלה יצחק רבין נתן את אישורו לכך.

כולם שיחקו באש. באש הקנאות של עובדי־האלילים החדשים.

הקנאים עצמם אכן ראו בהתנחלויות שלהם מוקשים. הרי לשם כך הוקמו. כדי למנוע בעד כל ממשלה בעתיד לסגת מן השטחים "המשוחררים". כדי לאיים בכוא העת במילחמת־אחים.

זאת היתה המטרה הראשונה. נוספה עליה מטרה שנייה: ליצור חיכוך מתמיד עם האוכלוסיה הפלסטינית, להחריף את הסיכסוך, כדי לגרור את המדינה כולה לעימות כולל, שיסתיים בגירוש העם הפלסטיני כולו מן הארץ.

לשם כך התנחלו המתנחלים העיקביים ביותר בלב הערים הערביות, בתוך ריכוזי־האוכלוסיה הצפופים ביותר.

השלב של הנחת המוקשים התקדם בהצלחה. השטחים הכבושים התכסו בהתנחלויות אמיתיות ומרומות. הקנאים הצליחו לגרור אחריהם סתם עמך, תאבי־בצע שחיפשו יולות וזולת על ארמיה ערבית שרודה, מחפשי "איכות־חיים" בלב אוכלוסיה מדוכאת עויינת. הכל התקדם לפי התוכנית. עכשיו כל זה השתבש.

מוקשי יש תפקיד מסויים מאוד. הוא מונח במקומו כדי לעצור את התקדמות האוייב ברגע המכריע. למען הרגע הזה הוא קיים.

רק חבלן טיפוש מאוד מניח את המוקשים שלו כך שהם יתפוצצו לפני הזמן, כשאין הם מביאים שום תועלת. זה מה שקורה עכשיו.

ורמת לכך האינתיפאדה. האינתיפאדה עצמה פרצה במידה רבה תוך דות למתנחלים. הם זירזו את התהליך בקרב הפלסטינים.

לפני כמה שנים ישבתי בבית־לחם על מירפסת ביתו של אליאס פרייג. סיפרתי לו שאני עומד לפגוש בעוד כמה ימים את יאסר ערפאת בתוניס. פרייג הצביע בתנועה גורפת על השכונות היהודיות, שכיסו את הגבעות שממול, וביקש: "אמור לאח אברעמאר שאין לנו זמן! קמות התנחלויות על כל גבעה בגדה המערבית! הזמן דוחק!"

ההרגשה הזאת קיבנה בליבו של כל פלסטיני בגדה ובצועה. כל התנחלות חדשה דחפה אותם להתקוממות. יתכן